

ЖЫЦЦЕ СТУДЭНЦКІХ ГРУП АДЧУВАЮЧЫ ЛОКАЦЬ ТАВАРЫШАЎ

На працягу сумеснай вучобы ў ГДУ ў нас склаўся дружны, згуртаваны калектыў. Дружба, уважлівага, сапраўднага таварыства дапамагаюць нам у вучобе, прамадскім раоце, дэкаві вырашаюцца ўсе узнікаючыя перад працамі пытанні.

На выніках сёлётай зімова экзаменацыйнай сесіі мы дасягнулі спорадэнтнай паспяхоўнасці. Чацвэра студэнтаў атрымалі толькі выдатны адзнакі, адзнакацца — выдатныя і доорныя. Пасля сэдзеныччала створаная група для аказання дапамогі адстаючым. Да двух студэнтаў, якія недоорасумленна адносіліся да наведвання лекцыяў, не рыхталіся да практычных і семінарскіх заняткаў давалася прыняць адпаведныя меры уздзеяння на камсамольскім сходзе і бюро групы.

Нашы раойты не толькі доора вучацца. Мы стараемся, кае усё наша студэнцкае жыццё было цікавым, запамінальным. На традыцыі мы штогод афармляем альбом, у якім адлюстроўваецца жыццё групы. Адным з цікавейшых нашых мерапрыемстваў з'яўляецца паход па месцах рэвалюцыйнай, баевай і працоўнай славы савецкага народа. Мы наведвалі гарады-героі Ёрст, Ленінград, былі ў Хатыні, ля Кургана славы. Праз два тыдні мяркуем наведваць Волград.

Студэнты нашай групы вядуць вялікую грамадскую работу. Сярод іх асаблівай актыўнасцю вызначаюцца А. Цімашэнка, У. Цімашэнка, Г. Грыб і іншыя. Многія студэнты нашай групы з'яўляюцца членамі зборных каманд факультэта па валеболю, баскетболу, плаванню, лыжах, лёгкай атлетыцы, фехтаванні, шашках. Цімашэнка, Мельнічэнка і многія іншыя студэнты нашай групы з'яўляюцца вялікімі аматарамі мастацкай самадзейнасці.

З перахода года вучобы ўсе мы прымаем актыўны ўдзел ў трэцім, працоўным семестры.

На дасягнутых паспехах студэнты нашай групы не спыняцца. Усе як адзін мы імкнемся да новых вышынь у вучобе, грамадскай і працоўнай.

Сказалі, у тым, каб наша студэнцкае жыццё было больш змястоўным і цікавым.

У. ЛВОНАЎ, стараста;
Н. КАРАЛЕВА, камсорг;
М. ПАЎЛАЎ, прафорг — студэнты групы Т-33 эканамічнага факультэта.

Пісьмо ў рэдакцыю

Саўгас «Малдавія» знаходзіцца ў Слабадзейскім раёне Малдаўскай ССР і займаецца вырошчваннем у асноўным гароднінных культур. У 1973 г. іх вырашчана 20 тысяч тон пры плане 15 тысяч. Гэта прынесла нам вялікую выдамоасць дадэка за межамі нашай рэспублікі. Партыя і ўрад высока ацанілі грамадскую працу нашых гароднінаводаў: саўгас атрымаў за перамогу ў сацыялістычным спаборніцтве пераходны Чырвоны адзнак рэспублікі і грашовую прэмію. Многія рабочыя ўзнагароджаны ордэнамі і медалямі. Такога паспеху наша гаспадарка дасягнула дзякуючы актыўнай дапамозе студэнцкіх атрадаў.

Асабліва добра нам дапамаглі летася атрады «Алеся» і «Гамяльчанка» Гомельскага дзяржаўнага ўніверсітэта. 58 дзятуч працавала ў нашай 4-й брыгадзе. Немагчыма падабраць словы ўдзячнасці гэтым працаўнікам. Яны правілі выключную дысцыпліну і настойлівасць у барацьбе за ўрадак. Не было ні аднаго дня, каб дзятучы не выканалі норму на 120—140 працэнтаў. Былі 500 тон рэспубліку сабраны іх рукамі.

Высокую свядомасць і паўчэі адзнакі за даручаную справу правілі студэнты. Яны чыталі лекцыі і газеты, з вялікім жаданнем дзятлілі ведамі, атрыманымі ва ўні-

ЧАКАЕМ НОВАЙ СУСТРЭЧЫ

версітэце. Асабліва шчырыя словы ўдзячнасці мне хочацца выказаць камсару атрада Надзі Кончыц і камандзіру Таццяне Камоўскай, якія з вялікім умением кіравалі сваім атрадам. Усім вам вялікае дзякуй, дарагія дзятучы! Вялікае дзякуй усяму калектыву выкладчыкаў ГДУ, рэктарату, партыйнай, камсамольскай і прафсаюзнай арганізацыям за добра пастаўленую выхаваўчую работу.

Наша гаспадарка ў 1974 г. мае заданне здаць дзяржаве 23000 тон гародніны. Такую колькасць прадукцыі нам будзе вельмі цяжка вырасіць без дапамогі звонку. Асабліва без вашай дапамогі, дарагія гамяльчане. Мы чакаем вас. Для бацоў атрадаў падрыхтаваны светлыя і ўтульныя інтэрнаты з усімі выгодамі. Распрацаваны таксама добрыя ўмовы маральнага і матэрыяльнага стымулявання працы.

Дык прыязджайце да нас. Чакаем новай сустрэчы.

І. ЗАМОТА,
брыгадэр саўгаса
«Малдавія».

ВЕЧАР ФАКУЛЬТЭТА-ЮБІЛЯРА

Сёння ў актавай зале ўніверсітэта (корпус № 1) у 18 гадзін 30 мін. пачнецца вечар, прысьвечаны 25-годдзю факультэта фізічнага выхавання. У праграме — урачыстае пасяджэнне та фізічнага выхавання. У праграме — урачыстае пасяджэнне та фізічнага выхавання. У праграме — урачыстае пасяджэнне та фізічнага выхавання. У праграме — урачыстае пасяджэнне та фізічнага выхавання.

На гэтым здымку вы бачыце студэнта чацвэртага курса факультэта фізічнага выхавання Мікалая Рухлю. Ён з'яўляецца камсаргам групы, выдатнікам вучобы, актыўна займаецца навукова-даследчай работай. Мікалай — лаўрэат студэнцкіх навуковых работ рэспубліканскага агляду-конкурсу.

Фота А. Рудчанкі.

НА РЭСПУБЛІКАНСКАЙ ВЫСТАЎЦЫ

У Мінскім радыётэхнічным інстытуце працавала III Рэспубліканская выстаўка навуковых работ студэнтаў і аспірантаў. Яна прысьвечалася XXV з'езду ЛКСМБ і 50-годдзю з дня прысваення камсамолу імя У. І. Леніна.

Гомельскі дзяржаўны ўніверсітэт таксама прыняў удзел у выстаўцы. Свае работы прадставілі студэнты В. Спеланец, В. Юркоў, С. Курлю-

віч, В. Капшай і іншыя.

Сярод найбольш цікавых экспанатаў ГДУ трэба адзначыць транзістарны частотамер ТЧ-1, які вымае частату электрычных імпульсаў ў частотна-дыяпазонах — ад 100 да 2 тысяч герц. Гэты прыбор вызначаецца прастай будовай, надзейнасцю ў рабоце, зручнасцю правядзення лабараторных даследаў.

Вынаходства ўкраінена ў вучэбны пра-

цэ па курсу фізікі.

Есць яшчэ адзін цікавы экспанат, выраблены гомельскімі студэнтамі. Гэта «станюўка для дэманстрацыі доследаў Герца». Падобныя прыстасаванні былі вынайдзены раней, але гэтыя вызначаюцца меншымі габарытамі, палепшаным афармленнем.

Л. НОВІКАЎ,
студэнт факультэта
журналістыкі БДУ
імя У. І. Леніна.

ПРАЦЯГАЕМ ДЫСКУСІЮ: ІНТЭРНАТ — ТВОЙ ДОМ

УСЯМУ ГАЛАВА—КАМЕНДАНТ

У мінулых нумарах нашай газеты друкаваліся матэрыялы пра жыццё ў студэнцкіх інтэрнатах. Даўно насіла неабходнасць і нам расказаць пра сваё жыццё-быццё. Добра што арыгул з «Комсомольскай правды» на многае раскрыў нам вочы.

У прыватнасці, там гаварылася, што «студсавет» — «галоўны чалавек» у інтэрнаце. Іму дадзена права вырашаць усё пытанні, звязаныя з арганізацыяй працы і быту студэнтаў у сваім доме. Яго распрадэжжаны, зацверджаны рэктарам, — гэта кіруючыца для адміністрацыі, у тым ліку і для каменданта». У нашым жа інтэрнаце — поўная супярэчнасць гэтай правду. Усе раіае камендант. А гэтыя раішны выконвае студсавет. За самую

маленькую правіннасць можна паучуць словы: «І вас на наступны год не усяляю ў інтэрнат!»

Ды што ўжо казаць пра каменданта, калі кожны вахцер можа аоляць люоога студэнта, бо яго тут лічаць часовым гостем, а не гаспадаром у сваім доме. Вахцер слухае толькі каменданта. Калі студсавет пастанаву адно, а камендант другое, то, вядома, будзе выконвацца другое.

Так, напрыклад, на пасяджэнні студсавета вырашылі па суоотах і ў перадзятуючыя дні ў чытальнай зале арганізоўваць вечары адпачынку. Атрымалася так, што перад святам 8-га Сакавіка камендант не паспела нічога сказаць наконт вечара. Такім чынам, афіцыйнага дазволу

каменданта на вечар не было. Вахцер вечар зааараніла, нават увесць студсавет не мог нічога зрабыць. Пагражала нават мышцыня, Не дала ключоу ад чытальнай залы.

Такіх «прысвоіванню» самім сабе праву шмаг у нашым інтэрнаце. Лоцацца ведаць, калі ж і ў нас оудзе не горш, чым у людзей? Калі наш студсавет па-сапраўднаму будзе карыстацца сваімі правамі?

І яшчэ нас вельмі цікавіць адно пытанне. Калі студсавет будзе выорацца з ведама і пры ўдзеле студэнтаў? А то нават не ведаеш чалавека, а высветляецца, што ён — член студсавета. Не паспееў усяліцца ў Інтэрнат, а ўжо член студсавета.

Група студэнтаў
Інтэрната № 2.

ЦЕШАЦЬ АБЯЦАННЯМІ

У тым, што адпачынак студэнтаў, якія пра жываюць у Інтэрнаце № 1, наладжаны добра, ніякіх сумненняў няма. Регулярна праводзяцца вечары адпачынку, танцы, лекцыі і розныя сустрэчы.

Быт — справа іншага парадку. У гэтым кірунку ёсць многа нявырашаных пытанняў. Вось ужо два гады «ўстанаўліваючы» у нашым Інтэрнаце электрычныя пліты. У той час, як на паверсе, дзе прыжывае больш 120 чалавек, ёсць толькі адна пліта, на якую можна паставіць не больш 6 чыйнікаў і 4 наструль. Вось і стаіць студэнты ў чарзе ў адной кубавой, а другая ў гэты час пустуе.

Есць у падвале Інтэрната 4 тытані. Яны стаіць без справы, таму што сапсаваныя.

Мы звярталіся да каменданта і ў АГЧ з прапановаю адрамантаваць тытані. Атрыма лі суцяшальны адказ. Але гэта засталася толькі на словах.

У нашым Інтэрнаце ёсць яшчэ пакой быту. Там павінны быць прасы, па жаданню — швейная машына. Але пакой чамусьці зачынены. Ва ўсімкім выпадку яго можна было б аддаць пад жыллё. Гэта прыняло б больш карысці. Ды яшчэ, калі ўлічыць тое, што ў некаторых пакоях жыве па 5 чалавек. Ва ўладкаванні непаладнаў вялікую актыўнасць павінен праяўляць студсавет. Ад яго пакуль толькі мы чуюм туманныя абяцанні.

І. НОВІКАЎ,
студэнт 2-га курса эканамічнага
факультэта.

ВІНШУЕМ!

Дэканат, супрацоўнікі і студэнты эканамічнага факультэта гораха вішнююць загадчыка кафедры арганізацыі механізаванай апрацоўкі эканамічнай інфармацыі **БАНДАРЭНКУ Юрыя Георгіевіча** ў сувязі з яго зацвярджэннем **ВАКАМ** у вучоўнай спецыяльнай кандыдата эканамічных навук.

ЗДАРЭННЕ ЦАНА ІМГНЕННЯЎ

Аб гэтым выпадку ва ўніверсітэце стала вядома толькі праз некалькі дзён. Спачатку на біёлагі-лабавым факультэце, дзе вучацца Віктар Клявец і Юры Барануў, затым — у рэктарате.

Сустрэча з рэктарам Б. В. Бокушем для хлопцаў была некалькі нечаканай і хвалеючай. Як быццам і нічога такога не здэйснілі...

Здарэнне адбылося ў суботу. Было каля дванаццаці гадзін дня. Сябрукі ішлі па вуліцы Песіна. Насупраць дома № 69 на момант су-пыніліся для размовы з выкладчыкам універсітэта. Раптам дабёгся крык дзіцяці. Скіравалі позірк на дом і адразу ж заўважылі, як з раскрытай фортыкі выбіваецца густы дым.

— Пажар! — мільганула думка ў хлопцаў.

Росляны, дзюжыя Віктар і Юры ў момант кінуліся ў двор дома. Замкнёнай аказалася брамка. Некалькі моцных удараў і перашколка пераадолена.

Убеглі ў дом. З-за дыму нельга было нічога разгледзець. Перш за ўсё пачалі шукать надрыўна плашкаўшае дзіце. То быў хлопчак дашкольнага ўзросту, які забіўся ў куток аднаго з пакояў. Адшукалі, нуліся ў дом, каб тушыць агонь.

Гарэлі шпалеры, фіранкі. Клабуіся дым з уключанага тэлевізара.

— Напэўна, дзесці замкнула электраправодка? — падумалі хлопцы і спачатку выкурылі электрапробку. Быць асяярожнымі ў такіх выпадках ім падказала армейская практыка.

Полымя агню разрасталася з кожным імгненнем. У доме ж, як на тое, не аказалася ні грама вадзі. Збіць і патушыць полымя ўдалося вопраткай. Прайшло не больш дзесці-пятнаццаці мінут і справа была вырашана: хлопчак выратаваны, агонь — патушаны.

Якраз на двары з'явілася і судедка. І ўжо толькі ад не. В. Клявец і Ю. Барануў даведаліся, што ў другім пакой дама яшчэ знаходзіўся адзін чалавек — бездапаможная старая жанчына.

Віктар і Юры папрасілі судедку прыгледзець за перападохам ад пагару хлопчучку, а самі, паспяшаўшыся ва ўніверсітэт на заняткі. Нават і не задумаліся аб тым, што імяна ад іх рамушачы і быстрыя не згарэў дом, засталася ў жытых хлопчак і жанчына.

...За высакордыны ўчынак рэктар Б. В. Бокуш моцна пацінуў Віктар і Юрыя рукі, ад імя рэктарата аб'явіў камсамольцам падзяку і павадамі, што за гэта яны прымараны.

Б. ВАЛОДЗІН.

Выступаюць члены літаратурнага аб'яднання

Росквіт

Святаслаў КРУПЕНЬКА

ЗВІНІ МОЙ КРАЙ

Прыдзвінскі край мне
змалку дарагі,
Люблю твае вясновыя
разводзі
І песні, што вясёлыя шпакі
У нашым садзе раніцай
выводзяць.
І я шпакуюні з бацькам
майстраваў,
Каб на зары ў нас шпакі
спявалі.
Без іх і сад тады б
засумаваў,
Без іх галіны ссохлі б
і завялі.
І ты, мой край, і павеямі
звіні.
Я ведаю: на песні ты багаты
І можа я табе спаю
калі,
Як па вясне наведоўся
ў хату.

Уладзімір ЛАПЦКІ

ВЕСНА

Весна ворвалася вихром
в дзвері дома,
Дыша духамі давніх
холодоваў,
Храня хрусталь,
расталявіх хоромов —
Последний признак
призрачных снегов,
Слезмы, сошедших
с ослепленных склонов,
Согретым солнцем ласковым
лучом,
Лелеющих листочки
в липких кронах,
Которым все морозы
нипочём.

Пятро РАМАНЕНКА

ПАМ'ЯТЬ

Мы с тобой не успели
встретиться,
Заглянуть друг другу
в глаза.
Так случилось, просто
не верится,
Даже плачь — не поможет
слеза.
Кто летал в небе —
смотрит тоскливо,
А кто плавал —
грустит о морях,
И кружит под напев
журавлиный
Синеглазая память
в висках.
Как поэзия в песнях
бессмертна,
Эта память живёт среди
нас
И стучит для других
незаметно
В склеротических наших
мозгах.
А весна остаётся
весною
И река за оврагом
шумит.
Ты осталась во мне такою
Для которой и стоит
жить.
Мы с тобой не успели
встретиться,
Заглянуть друг другу
в глаза.
Так случилось, просто
не верится,
Даже плачь — не поможет
слеза.

Наша ўніверсітэцкая
літаратурнае аб'яднанне
«Росквіт» падтрымлівае
сувязь з літаб'яднаннямі
роўных вьну. На творчых
сустрэчах маладыя паэты
абмяняюцца думкамі,
раядца, спрачаюцца і аб-
мяркоўваюць свае творы.
Гэта прыносіць вялікую
карысць аўтарам.

Сёння на завочнай су-
стрэчы з членамі нашага
«Росквіту» і цікаўнымі
ўніверсітэцкім чытачом
выступаюць пачынаючыя
паэты Мааўрскага педа-
гагічнага інстытута імя
Н. К. Крупскай, якіх наг-
няне чудаўная паэтычная
зямля Палесся.

Наташа СЯМЕНАВА,
студэнтка трэцяга
курса філфака.

Людям сложная штука
жизнь
О себе говорит:
«Се ля ви»,
Человек человеку:
«Держись»,
А любовь, уходя,
«Извини...»
Мы с тобой никогда
не прощались,
Но и радостных не было
встреч.
От светлой и горькой
печали
Наше «здравствуй»
никак не сбереж.

ІРЫНА ДУБРАЎКА

СВЯЖУ ТЕБЕ ШАРФ

Я свяжу тебе шарф
Из рассветов над Сожем,
Из цветенья берёз
И дыханья земли.
Я свяжу тебе шарф
Из улыбок прохожих,
Из прозрачных рос
И из запаха лип.
Я свяжу тебе шарф
Из рябиновых пожаров,
Чтобы ветер в ночи
Не забрался в бушлат.
Из ресниц и из губ,
И из сердца, пожалуй,
Я свяжу тебе шарф...
Я свяжу тебе шарф...

Ніна ПІНЧУК

ТЕБЕ

У солнечных дней
по крупинам,
По самому тонкому
лучику
Возьму всё, что впредь
пригодится,
Возьму себе самое
лучшее.
И если к тебе вдруг
напрянут
Обиды, как тучи
осенние,
Открою свой ларец,
пусть станут
Твоими мои сбережения.

Анатолий МАЛЮК,
старшы выкладчык педінстытута.

МАЁ ШЧАСЦЕ

Якое шчасце мець
Радзіму
і на Радзіме сваёй жыць.
О, мы ўмеем даражыць
яе цяплом, яе святлом,
яе высокім мужным
небам,
яе святым блакадным
хлебам,

Віктар КАРПЯЧЭНКА,
студэнт другога
курса філфака.

Будто на свете мы
только вдвоём.
Спит тишина
в необъятном просторе,
Месяц стоит в неизменном
дозоре.
Смотрит грустно
в речной окоём...
Будто на свете мы
только вдвоём.
Будто на свете мы только
вдвоём.
Видится, счастье своё
не погубим:
Встретились жаром
горящие губы,
Счастье своё, как
безумные, пьём,
Будто на свете мы
только вдвоём.

Здабытым у агні для нас
у самы грозны, самы
цяжкі час.

Люблю вясенні ветравей,
калі лясы страсаюць сон
зімовы,
калі ручэй — мой першы
салавей
пяе на шчасце гімн
свой ювы.

□ □

час рэвалюцый, голада,
вайнаў.
Пра гэта памятаем мы
штодзень, штораз.

Калі нараохрыст —
неба сінява
і пахнуць здорава
раллэй палеткі,
калі ад радасці
п'янее галава
і першым сонцам
зацвітаюць кветкі.

Алесь ЛІСЦКІ,
студэнт другога курса філфака.

ДРЭВЫ І КАРЭННІ

Я палашук. Глыбокія каранні
Пусціў даўно ля Убарці мой род.
Араць палі, валіць для хат бявенні
цяпер настаў ужо і мой чарод.
Касіць лугі, вяршыць стагі мне грэба,
расціць сваіх і дочак і сыноў.
У жыцці заўсёды гэта, як патрэба —
жывая сувязь дрэў і каранёў.

□ □

Адкрыі, матуля, дзверы раніцою.
Прыйшли к нам госці — ціхіх ласі.
Стаць з надзеяй збітаю гурбою,
мо' па краёсе хлеба ім даі.
Па лустцы свежай, мяккай і гарачай,
ты ім, матуля, шчодра пасалі.
Глядзі: вунь лось стары чагосьці плача,
бо кроплі слёз на лустку пацяклі.
Вядро вады пастаў ім на парозе,
ахапак сена добры прынясі.
...Прысніў: па снежнай студзеньскай дарозе
Прыйшли у вёску раніцай ласі.

Генадзь ЛАПАЦІН, абітурэнт ГДУ.

ДОВЕРИЕ

В предвзятости мы наглухо наивны,
В предвзятости мы наглухо тверды.
Бываем до наивности бессильны,
Бываем до наивности горды.
Да. Раз и навсегда родится мнение
(Оно в хлебах, во снах. Оно в шагах)
И ни одно событие и волнение
Его не свергнет, не повергнет в прах.
Однажды ложь принёс я в тихий дом.
Прошла, как правда — я был рад
безмерно.

Аляксандр ДУБРОЎСКІ

А ЗАЎТРА ШТО?

А так вядзецца заўсёды
У грэшных адвеку людзей:
Сягоння на клёшы мода,
А заўтра — на смерць
дзяцей.
Сягоння вам «кошкі-мышкі»,
А потым — бяздушша
стынь:
Было ж так — паллі
кніжкі,
А потым — з людзьмі
Хатынь.
Было ж, што кідалі цапку,
А дзяўчынцы пяты гадок,
Ей жа хочацца усё
дазнацца...
Раптам выбух...
Касца... Пясок...
Сягоння руінуюць Чылі,
А заўтра — другі
В'етнам.
Учора людзей
травілі,
А заўтра што стукне
вам?

Алесь ЛОЗКА

ДАРОГАЙ МАЛЕНСТВА

Палеская вёска, маё Прыбалотце
Там, за ваваротам, з-за лесу відна.
Магчыма, таму, што стаць пры балоце,
Дарога туды вядзе толькі адна.
Магчыма, што з хатняга выйшла парога,
Памкнулася ў даліні бязмежны прастор.
Праз сэрца маё прабягае дарога
Да самых маскоўскіх рубінавых зор.
Па гэтай дарозе я першыя крокі,
Каленкі збіваючы, змалку рабіў.

Анатолий ЗЭКАУ

Цэх сатыры і чумару

Алесью Лозку

Люді добрыя, паверце:
Як-ніяк, а я — паэт,

Сямёну Шыкуну

Ажно дрыжаць ад рыфм
каленцы
(Бывае вершамі грашу).

Во ў мамі юначым сэрцы
Умясціўся цэлы свет,
Тут праісна заўсёды
Радаслоўная мая,
Званне гордае — народны,

Паэты ўцякаюць з
лекцыяў,
А я й на лекцыях пішу.
І хай свайго не ўбачу ў
«ЛіМе».

Пра якое мару я,
Паэтычная бярозка,
Рыфмаваная сляза,
Я і сам завуся Лозка,
А не проста там — Лаза.

Ды не губляю я надзей.
Калі рэспубліка не
прыме,
То жонка прыме кожны
дзень.

Амаль у кожным дэталёвым кінафільме мы бачым пагоні, стральбу, рукапашныя сутычкі, пры якіх прымяняюцца прыёмы самба, дзю-до, каратэ і іншых відаў спорту. З некаторымі з іх мы маем намер пазнаёміць чытачоў нашай газеты.

ЗНАЁМЦЕСЯ: САМБА

Першыя звесткі пра сістэмы самаабароны, якія існуюць у свеце, пачалі пранікаць у Расію толькі ў пачатку цяперашняга стагоддзя. Зацікаўленыя турысты завезлі замежныя кнігі па дзю-джыцу. Гэта сістэма шырока была распаўсюджана на ле радзіме — у Японіі і ў іншых краінах Захаду і Амерыкі. Не асобныя прыёмы былі ўведзены ў рускай паліцыі і, пачынаючы з 1902 года, вывучаліся ў Пецярбургскай паліцэйскай школе. Гэтым усё і абмежавалася.

Толькі ў 1914 годзе справа набыла спартыўна-аматарскі характар: ва Уладзівастоку В. С.

Ашчэпкаў, якога па праву можна назваць бацькам самба, адкрыў гурток для студэнтаў. Тут ён выкладаў свой варыянт дзю-до. В. С. Ашчэпкаў доўга жыў у Японіі і прайшоў курсы навучання ў сусветна вядомай інстытуце дзю-до «Каданан», у дасканаласці вывучыў тэхніку. Свае веды ён ахвотна перадаваў моладзі. Пры гэтым яму ўдалося спалучыць лепшыя прыёмы дзю-до з нацыянальнымі відамі барацьбы, якія культываваліся ў Расіі — грузінскай «чыдоба», якуцкай «халсагай», азербайджанскай «голеш», маладзўскай «трынце» і г. д.

У пачатку дваццатых гадоў

чэксты і супрацоўнікі савецкай міліцыі вялі дзю-до, поўную небяспекі барацьбу са шматлікімі ворагамі сацыялістычнай Айчыны і злочыннымі элементамі. Даводзілася ўступаць у сутычкі і з галаварэзамі, абвешанымі зброяй, і са шпіёнамі, натрэнраванымі японскімі прафесіяналамі дзю-до. Вельмі патрэбны былі ў гэтых паядынках простыя, надзейныя прыёмы абязбройвання і затрымання злочынцаў.

В. А. Спірыдонаў — кадравы афіцэр старой рускай арміі, які добраахвотна перайшоў на бок Савецкай улады — правёў складаную і кратапільную работу, завяршыўшы яе стварэннем баявога раздзела самба. Справу, пачатую В. С. Ашчэпкавым і В. А. Спірыдонавым, з поўным абгрунтаваннем можна назваць першымі зямлямі таго новага і самабытнага віда спорту, які сёння мы называем «самба».

Практычны пачатак развіцця самба ў нашай краіне быў

пакладзены ў арганізацыях Усенавуча, а затым у спартыўным таварыстве «Дынама». Прадаўжальнікам справы, пачатай Ашчэпкавым і Спірыдонавым, сталі іх вучні: Р. Школьнікаў, М. Галакоўскі, І. Васільеў, В. Волкаў, А. Харламіцеў.

Першым вялікім афіцыйным спаборніцтвам па барацьбе самба, праведзеным у нашай краіне, трэба лічыць чэмпіянат Масквы, разыграны ў канцы 1935 года. Афіцыйна ж барацьба самба была прызнана 16 лістапада 1938 года, калі Усесаюзнае камітэт па справах фізічнай культуры і спорту пры СНК СССР выдаў загад «Аб развіцці барацьбы вольнага стылю» (так тады называлася барацьба самба). У 1939 годзе было разыгранна першае першынства СССР. А ў 1966 годзе самба атрымала афіцыйнае прызнанне міжнароднай федэрацыі барацьбы (ФИЛА).

У Гомелі ў 1958 годзе па-

чаў трэнерваць самбістаў В. І. Маслянскі — выхаванец мінскага трэнера Ю. М. Галашчанава. Асабліва вялікую работу ў папулярызацыі самба правёў у горадзе В. І. Якушаў, які трэнерваў каманду «Дынама» і выхаванцаў нямала добрых спартсменаў.

У сценах універсітэта (тады яшчэ педінстытута) самба зарадзілася ў 1964 годзе. Арганізатарам і трэнерам секцыі быў Л. М. Ізрайлеў. На каўры ўніверсітэцкай залы барацьбы было падрыхтавана шмат самоісто падрыхтавана і прызываўтаў, якія займалі прызываўта месцы на даволі буйных спаборніцтвах — Г. Каліноўскі, М. Язерскі, В. Драбышэўскі, А. Мароз.

В. Цед, трэнер універсітэцкай каманды, падкрэсліў, што ў камандных спаборніцтвах спартсмены таварыстваў «Буравеснік» і «Дынама» заўсёды змагаюцца за першае і другое месцы. Ён выказаў меркаванне, што бадай, самая галоўная цяжкасць падрыхтоўкі самбістаў у ліку студэнтаў заключаецца ў немагчымасці наладзіць круглагадовае рэгулярнае трэнеруны. Пешаходкай з з'яўляюцца зімовыя і летнія канікулы, перыяды здычы залікаў і экзаменаў. Каб дасягнуць добрых вынікаў пры сучасным узроўні развіцця спорту, патрэбны сапраўдныя сапартсменска-энтузіясты. І яны ва ўніверсітэце ёсць. У гэтым годзе іх чакаюць многія адназныя спаборніцтвы.

В. ТРУХАУ,
кандыдат у майстры спорту па самба, студэнт эканамічнага факультэта.

СПАРТЫЎНАЯ ФОТАІНФАРМАЦЫЯ

На здымках: 1. Зборная каманда факультэта фізічнага выхавання, якая выйграла пераходы кубак спортклуба ГДУ ў ваенізаванай эстафеце. 2. Па-

КОЖНЫ ТЫДЗЕНЬ — КІНАФІЛЬМ

Кожную пятніцу ў актавай зале ўніверсітэта з 19.00 гадзін будучы дэманстравацца новыя мастацкія кінафільмы і папулярныя кінастужкі мінулых гадоў. Запрашаюцца ўсе жадаючыя студэнты. Кошт білетаў — 30 капеек.

КАМІТЭТ КАМСАМОЛА.

чатак новага лёгкаатлетычнага сезону азнаменавана ў ўніверсітэце масавым веснавым кросам па праграме комплексу ГПА. Пераважная большасць удзельнікаў забяга сярод юнакоў і дзяўчат выканалі нармальна ў залаты значок. 3. Нядаўна праведзены спаборніцтвы на першынство горада па цяжкай атлетыцы. На памосце пашахова выступіў слухач падрыхтоўчага аддзялення ўніверсітэта Анатоль Шатаў, які стаў пераможцам сярод спартсменаў лягчэйшай вагі.

Фота А. Рудчанкі, Ф. Ляўчэнькі.

БЫЦЬ ДОНАРАМ — ВЫСАКАРОДНА

Сярод лекавых сродкаў, якія мае урач, ёсць цудоўнае лекаства, дазваляючае выратаваць жыццё хворага ў самых цяжкіх выпадках. Гэта — кроў донара.

Кроў уяўляе сабой вадкую тканку арганізма і складае каля 7 працэнтаў агульнай вагі чалавека. Дзякуючы скарачэнням сэрца, кроў бесперапынна рухаецца па сасудах, прыносячы клеткам кісларод і пажыўныя рэчывы, забіраючы і выносячы праз выдзяляльныя органы прадукты распаду і вуглекіслату. У арганізме чалавека цыркулюе ў сярэднім 5—6 літраў крыві. Яна пастаянна абнаўляецца, г. зн. адны клеткі праз пэўны час гінуць, другія нараджаюцца.

Часцей за ўсё пераліваюць кроў пры шокі, моцным крывацёку. Храніцца малакроўе і іншыя захворванні крыві лечач пераліваннем донарскай крыві. З кожным годам патрэбы ў ёй павялічваюцца, што звязана з узрастаннем кваліфікаванай дапамогі ў лячэбных установах.

Крыніцай атрымання крыві з'яўляюцца донары. Донарства бяскодна. Гэта пацверджана вельмі простым практычным вопытам, атрыманым на працягу

многіх дзесяцігоддзяў ва ўсіх краінах свету. У донараў, якія бескарысна даюць кроў, бурдзье не 200 мл. Такая нязначная страта крыві праходзіць бяспследна для арганізма чалавека.

У нашым горадзе і вобласці шмат донараў, якія на працягу шэрагу гадоў рэгулярна здаюць кроў. У іх добрае здароўе, высокая працаздольнасць, выдатны настрой.

М. С. Мельнікава, работніца Рагачоўскай бальніцы, за 84 разы здала 34 літры крыві;

О. С. Дубіна, камбінат «Спартак», за 52 разы здала 29 літраў;

Л. В. Шышун, «Гомсельмаш», за 54 разы здала 25 літраў;

І. Г. Пятрова, бухгалтар «Гомсельмаша», 30 разоў здавала кроў.

Такіх прыкладаў можна прывесці шмат.

Донарская кроў — гэта «жывое» лекаства, якое, як было ўжо сказана, патрэбна хвораму ў самы крытычны момант, калі чалавек застаецца жыць толькі дзякуючы пералітай донарскай крыві.

Мне хочацца раскажаць пра некаторыя з многіх выпадкаў, калі даводзілася выратаваць

жыццё людзям толькі дзякуючы пералітай крыві донара.

Хлопчык Вава М., 5 гадоў, гуляючы на двары, атрымаў траўму жывата. Хуткай дапамогай быў прывезены ў 4-ю гарадскую бальніцу ў цяжкім стане. Пры аглядзе хірург заўважыў разрыў печані. Дзяця зьяледае, на пытанні адказвае дрэнна, пульс ніткападобны, цяжка вылічыць, артэрыяльны ціск амаль не вызначаецца. У хлопчыка моцная страта крыві. Неабходна тэрміновая аперацыя з неадкладным пераліваннем крыві. Больш за паўтары гадзіны ўрачы змагаліся за жыццё хлопчыка, пералілі больш 800 мл донарскай крыві. Пасля аперацыі ён адужаў і выпісаўся дадому ў здавальняючым стане. Бацькі былі вельмі ўдзячны ўрачам і донарам.

Хворая Марыя М., 35 гадоў, апынулася ў генекалагічным аддзяленні раздільнага дома ў цяжкім стане. У аддзяленні заўважылі ўнутраны крывацёк. Неабходна тэрміновая аперацыя, якая можа быць паспяховавай толькі пры адначасовым пераліванні крыві. Звыш гадзіны цягнулася аперацыя. Пералілі 1300 мл крыві. Жанчына страціла 1150 мл. Пасля апе-

рацы хворая выздаравела і выпісалася ў здавальняючым стане.

Дзяўчынка Света Р., 12 гадоў, упала і выцягла вобласць паясныя злева. Праз кароткі прамежак часу ёй зрабілася дрэнна. Выклікалі хуткую дапамогу і прывезлі ў дзіцячае хірургічнае аддзяленне 4-ай гарадской бальніцы. Пры аглядзе пастаўлен дзягнэз: унутраны крывацёк. Дзяўчынка тэрмінова пераведзена ў аперацыйную. Пачата аперацыя. Пры ёй устаноўлена, што крывацёк атрымаўся ў выніку разрыву селязёчкі. Хірургам давялося выдаліць пашкоджаны крывацёчачы орган, каб спыніць крывацёк. За час аперацыі дзяўчыны пералілі каля 1000 мл донарскай крыві. Цаной чалавечнасці, вялкадушасці і людзей-донараў дзяўчыны было выратавана жыццё.

Быць донарам — вялікі гонар і слава. Уступайце ў рады бескарысных донараў. Ваша кроў пойдзе на выраўнаванне жыцця пацярпелых траматэяна, вашых знаёмых, блізкіх, сяброў, а вы станеце мацней духам, мудрай і сталей.

І. СЯРОГАУ,
кандыдат медыцынскіх навук, в. а. старшыні Таварыства Чырвонага Крыжа ўніверсітэта.

АБРОСИМАВА Яўгенія Робертаўна

На 29-ым годзе жыцця не стала Яўгенію Робертаўне Абросімавай, начальніка вучэбнага аддзела нашага ўніверсітэта. Яе раптоўная, трагічная выкладковая смерць болей адклікнулася ў сэрцы кожнага, хто ведаў гэтага чалавека.

Мы, калегі, добра ведалі Яўгенію Робертаўну як чалавека і работніка. Яна была выключна жыццярадавая, жыццелюбівая. Розум і прынцыповасць начальніка шчасліва спалучаліся ў ёй з глыбокай чалавечнасцю.

У нашым калектыве Яўгенія Робертаўна карысталася самай шчырай павагай і любоўю. Заўсёды вясялая, з усмешкай, яна любіла і ўмела дасціпна пажартаваць, узняць настрой, у любы час праявіць добрае пачынанне, арганізаваць цікавую справу. І ў той жа час пад яе кіраўніцтвам работа вучэбнага аддзела была пастаўлена на высокі ўзровень.

Мы ведалі Яўгенію Робертаўну як разумнага, адчуваннага, ведучага і вельмі чулага да людзей кіраўніка.

У нашым універсітэце Яўгенія Робертаўна працавала два гады. Тэрмін невялікі. Але і за гэты кароткі час яна правяла сабе як вельмі энергічная, дэлававая і мэтанакіраваная працаўніца. Дзяўчыны кандыдацкі мінімум, Яўгенія Робертаўна імкнулася ў навуку.

Калектыву ўніверсітэта смутнае аб заўчаснай смерці Яўгенію Робертаўне Абросімавай. Для нас гэта цяжкая страта.

Добрая памяць надоўга захаваем у нашых сэрцах выдатнага чалавека — Яўгенію Робертаўну Абросімаву.

Група таварышаў.

Рэдактар Ул. БАЛОГА.

Рэктарат, партком і мясцом смуткуюць у сувязі з заўчаснай смерцю начальніка вучэбнага аддзела АБРОСИМАВА Яўгенія Робертаўны і выказваюць глыбокае спачуванне сям'і і родным нябожчыцы.